

Fang fuglen?

Line Rosenvinge

4. MAR. 2016

Film skal ikke altid ses på en hvid baggrund, det giver i al fald god mening, at billedkunstner Eva Koch projicerer sine filmbilleder op på de drypstenspatinerede underjordiske betonvægge i det tidligere vandreservoir i Søndermarken, Cisternerne, som bruges til kunstudstillinger.

Vandet er væk, men ikke helt, for der ligger pytter på gulvet, som derfor glimtvist kommer til at spejle filmens billeder og bevægelser.

Den største, 15 meter lange, filmprojektion veksler mellem at vise valmuer og legende børn. Børnene er danske og spanske, de er nutidige og de er historiske. Historien vender vi tilbage til.

En drøm

For man kan vælge først og fremmest at gå under jorden, og se overnaturligt store nærbilleder af sprøde valmuer poppe og folde sig ud, i hurtig gengivelse, eller man kan se dem som dråber i et græshav knejse og svaje på en stor mark. Og så indimellem børn, der leger rød-gul-grøn-stop, går på stylter, tager fat i hinanden, sjipper, ler og kommer til at se ind i kameraet.

Alt er i bevægelse. Børnene, blomsterne, i det hele taget bevæger man sig meget rundt, for vandreservoiret er stort som en fodboldbane, og under det hvælvede loft mellem søjlerne i det bagerste rum, flakser hvide duer rundt. Projektioner, forstås, for ingen hvid due ville i længden finde sig tilrette i dette underjordiske mørke.

De er her under jorden på trods. Ligesom blomsterne, der springer ud og børnene, der løber rundt, så er de her på trods som skygger af sig selv, eller de er noget sjæl, for denne udstilling hedder *Den drøm om fred*.

Fire styk symboler

Duerne er fredsduer. Valmuerne er sårene på slagmarken, symbolet fra Første men også siden Anden Verdenskrig. Valmuen, som navnlig i Stobritannien bæres i knaphullet for at mindes de faldne. Men for de gamle som faldt er der ny overalt, og i denne drøm om fred har blomsterne stadig rod, de er ikke plukket fra den mark, hvor de skød op, de folder sig ud og kaster generøst om sig med frø.

Og børnene? De er allesammen i s/h, både de nutidige danske og spanske og de historiske, som er fra 1937, det vil sige under Den Spanske Borgerkrig. Jeg kan ikke se krigen, jeg kan ikke høre bomberne, det eneste som runger under jorden er børnenes leg, en tør hvislen fra grenene og duernes flaksen og en mild vandlyd fra de dyser, som sprøjter dråber ud, så det er muligt at projicere to lettende due op som noget nær tredimensionelt.

Selvom der er så meget bevægelse og så meget at sanse, så er det også en meget tom udstilling. Jeg går omkring i mørket, og det er mellem værkerne, at jeg skal finde det frø, som kan få den drøm om fred til at slå rod og poppe inde i mig. Med symboler som duer + valmuer + børn + træ med årstidernes skiften, tager kunsten mig i hånden, mens drømmen slår rod.

De er ikke tamme

Så vil jeg glemme, at valmuen er så sart, at den vanskeligt lader sig plukke, og jeg vil heller ikke høste dens

kapsler for at lade den være en opiumsdrøm. I stedet vil jeg huske på børnene, der ser på hinanden og ser ud på mig, og på duerne, som letter og lander ufortrødent. De er ikke tamme. Jeg kan ikke regne med, at de sætter sig på mig, men jeg kan tro på, at de stadig findes.

Opiums-miksturer med valmuefrø blev lang tid før vor tidsregning brugt som smertelindring. I det antikke Grækenland var blomsten symbol for både drømmenes gud Morfeus, dødens gud Thanatos og nattens gudinde Nyx. I Cisternerne møder jeg dem alle tre, men det, som jeg får med op derfra, er lyset og lyden fra den hvide due.

Udstillingen Den drøm om fred kan ses i Cisternene til den 30. november 2016. Eva Koch har iøvrigt også en meget fin permanent installation, også med duer, i Christiansborgs slotstårn. Alle fotos herunder: fotograf Anders Sune Berg.

